

—кълве зърно. Когато стигнаха рѣката, спрѣха на брѣга и не отпрегнаха. Чакатъ.

Кого чакатъ?

Азъ станахъ. Потрихъ очи и сложихъ ржка на чело: нѣма никой. Долу камѣнаритѣ градятъ и се провикватъ.

Решихъ: нека бжде!

Вечерята на гирана моята Милка се наведе да извади вода. Чудно се жлѣтнаха облицѣтѣ ѝ, азъ отмѣрихъ дългата ѝ черна сѣнка.

Само месецътъ видѣ.

Въ клонака запърполи и зачурулика малкото пиле. Котенцето наостри уши и съ единъ скокъ се хвърли на прозорчето. Очитѣ му погледнаха нощта и нищо не разбраха. Болниятъ се занесе: сжщото пиле. Медения гласецъ на звѣнче, което биеше на стария кавакъ преди да го отсѣкатъ. То иде вече нѣколко ноци да чурулика. Сега е дошло пакъ. И се е свило срѣдъ мекия листъ на вишната. На прозорчето маха малката си лапичка сивотокоте. И майката стои и го гледа и не вѣрва. Какъ му е дало сърдце нея да погуби!

— Пустъ да опустѣе мостътъ! Дано халата да го завлече!

Манолъ изви очи къмъ майка си. Погледна я и тихо рече:

— Защо кълнешъ, мале! Нали азъ самъ решихъ да направя моста? Азъ я дадохъ, азъ я залостихъ въ камѣнитѣ. . .